Intervija ar Ērihu, Nirnbergas “Der Stürmer” redaktora palīgu, 1988.

“Ar prieku varu teikt, ka Der Stürmer vairāk nekā jebkurš cits dienas vai nedēļas laikraksts ir vienkāršā veidā darījis cilvēkiem skaidru informāciju par jūdaisma bīstamību. Bez Jūliusa Streihera un viņa uzbrucēja ebreju jautājuma risinājuma nozīme daudziem būtu reāla. Pilsoņi netiks uztverti tik kritiski, kā tie, kas vēlas viņato Tas ir tāpēc ceru, ka uzzināt nekrāsoto patiesību par ebreju jautājumu, lasīs Der Stürmer.

- Alberts Forsters, Dancigas gauleiters, 1937.

Paldies, ka ļāvāt man runāt ar jums. Kas izraisīja vēlmi iesaistīties laikraksta darbā?

Ērihs: Tu būsi vienīgais, kas to dzird. Es biju žurnālistikas students un satiku Filipu Rupretu, kuram bija tādas pašas politiskās idejas kā man. [Rupprechts burtiski uzzīmēja tūkstošiem ebreju karikatūru Der Stürmer ar pseidonīmu "Fips". Viņš zīmēja arī slavenajai bērnu grāmatai 1938. gadā “Krupjzivis”.] Viņš mani iepazīstināja ar Jūliusu Streiheru 1936. gadā. Mani pieņēma darbā un pieņēma darbā par Ernsta Heimera palīgu.

[Heimers rakstīja Der Stürmer, bet arī bērnu grāmatu "Der Giftpilz" starp citām Trešā Reiha grāmatām.] Es dzīvoju Nirnbergas daļā, ko sauc par Fīrtu, kurā bija daudz ebreju, salīdzinot ar Nirnbergas pilsētu. Mani interesēja vēsture un jo īpaši Eiropas ebreji. Streihers bija ļoti priecīgs satikt jaunu cilvēku, kurš par šīm tēmām bija tikpat sajūsmā kā viņš pats. Es strādāju laikrakstu kompānijā un bieži runāju ar Ernstu pa tālruni, kurš lūdza man veikt pētījumu par tēmu, par kuru viņš gribēja rakstīt. Es pavadīju daudz laika arhīvos, studējot manuskriptus par ebrejiem un kristietību. ES būtu

Laikraksta "Der Stürmer" biroji Gdaņskā, ap 1935.g

arī bieži maksā par ceļošanu, lai veiktu pētījumus. Der Stürmer bija populārs laikraksts Vācijā un vēlāk arī Eiropā.

Vai jūs raksturotu sevi kā anti-ebreju?

Ērihs: Nē, es tā nedomāju, un ļaujiet man paskaidrot. Es vispirms mīlu savus cilvēkus un vēlos tos aizsargāt, runājot patiesību. Tas nenozīmē, ka es viņu ienīstu par patiesību. Mums vienmēr vispirms ir jāmīl savi cilvēki, bet ne jāienīst. Mēs ienīdām to, kas notiek ar mūsu tautu, un tas mūs noveda pie ebrejiem, kas stāvēja aiz tā. Tāpat kā daudzi citi vācieši, es varētu teikt, ka ar šo grupu kaut kas nav kārtībā. Viņi bija niecīga minoritāte šajā valstī, taču viņiem piederēja lielākā daļa varas un bagātības, un viņi viltīgi slēpās aiz maskas, ja tā var teikt. Viņi projicēja tēlu, ka viņi ir nabadzīgi, bezspēcīgi un atvērti visām idejām. Tomēr viņu rīcība bija ļoti atšķirīga.

Filips Ruprehts bija ar pseidonīmu Fips
Anti-ebreju nedēļas izdevuma Der galvenais karikatūrists
uzbrucējs

Viņi centās rīkoties un izskatīties vāciski pēc iespējas labāk, taču viņu sejas vaibsti atkal un atkal tos pamudināja. Viņi gribēja viens otru

Avīzes stends Berlīnē, 1929

pilnībā neatbilda, un daudzi strādāja, lai paliktu neredzēti, vienlaikus iznīcinot mūsu kultūru. Viņi kļuva drosmīgāki un pieprasīja mūsu kultūras likvidēšanu.

Tika uzbrukts kristietībai, tāpat kā Baznīcai. Viņi saka, ka iefiltrējušies Baznīcā, lai iznīcinātu to no iekšpuses. Daži priesteri tika atstādināti, jo viņi nevarēja pierādīt, ka ir ārieši un viņiem bija visas ebreju īpašības. Viņi bija tie, kas saviem sekotājiem propagandēja rasu iznīcināšanu un homoseksualitāti.

20. gadu beigās viņi nevarēja izvairīties no ebreju ietekmes lielajās pilsētās. Tie bija filmu režisori, baņķieri, juristi, nekustamo īpašumu tirgotāji un visi citi turīgi uzņēmēji. Iemesls, kāpēc es to zināju, ir tāpēc, ka mans tēvs nomira pirmajā karā, mana māte nomira 1919. gadā Anglijas blokādes dēļ, kuras dēļ daudzi palika slikti baroti un slimi, tāpēc mani audzināja vecvecāki. Mans vectēvs ļoti labi pazina ebrejus un mācīja man tos redzēt; kas tajā laikā bija izplatīts Eiropā, viņi nevarēja pietiekami dziļi paslēpties. Viņš mācīja man meklēt tumšās acis un līko degunu, ādas krāsu, pērļotās acis, žurku ausis un vārdus, ko tās bija uzņēmušas. Ebreji ir viegli atpazīstami, jo tiem piemīt rasu pazīmes; viņi cenšas saplūst, lai to mainītu, bet iezīmes parādās.

Bernhards "Izidors" Veiss

Tāpēc es redzēju avīzēs, ka ebreji Vācijā ir pārāk pārstāvēti.

Pat suteneri, noziedznieki un bērnu uzmākšanās lielākoties bija ebreji. Tas bija tik slikti, ka Berlīnē tika iecelts ebreju policijas priekšnieks, lai mazinātu un slēptu viņu pastrādātos noziegumus. Viņš nenogurstoši strādāja, lai izbeigtu nacistus Berlīnē, un pēc tam aizbēga no valsts, kad spēle bija beigusies.

Es zināju par šo problēmu, bet es nekad neesmu ienīdis ebrejus. Es esmu strādājis, lai atklātu viņu liekulību un slepeno karu, ko viņi risināja pret mūsu tautu.

Jūliuss Streihers ekskursijas laikā 1935. gadā

Ko vēl jūs zināt par Jūliju Streiheru?

Ērihs: Viņš bija labs priekšnieks, ļoti draudzīgs un lēns dusmas. Agri pieļāvu daudz kļūdu, un viņš un Ernsts bija ļoti piedodoši un lieliski skolotāji. Šodien daudz tiek runāts par Streicheru, sabiedrotajiem bija īpaši cilvēki, kas visā Eiropā meklēja kaut ko par viņu. Kā zināms, viņam tika izpildīts nāvessods kā moceklis uz karātavām.

Iedomājies šo. Viņš bija privātuzņēmējs, kurš vadīja legālu laikrakstu, un uzvarētāji varēja viņu nogalināt tikai tāpēc, ka viņš izteica savas domas

publicēts. Uzvarētāju liekulība ir patiesi pārsteidzoša.

Strider bija ļoti populārs un tika aicināts uz daudziem svētkiem un vakariņām, jo īpaši tāpēc, ka viņš piederēja vecajai gvardei un bija Asins ordeņa nesējs. Viņš bieži runāja par bagātajiem un slavenajiem, ko viņš pazīst, un pat ārzemēs, par to, cik cilvēki ir rasistiski apzinīgi. Viņa sieva mums bieži nesa gardumus, arī viņa dēli strādāja avīzē un rakstīja stāstus vai tekstus. Sākumā mums bija meitene vārdā Adele, kura tika iecelta par viņa personīgo sekretāri un vēlāk kara laikā ieradās viņa saimniecībā.

Viņš vienmēr Ziemassvētkos mums piešķīra prēmijas un rūpējās, lai tiktu apmierinātas visas mūsu vajadzības. Atceros laiku, kad biju ceļā uz darbu ar dažiem Ernsta rakstu paraugiem, kad mēģināju iekāpt tramvajā un nometu mapi un izkaisīju saturu. Šoferis uz mani kliedza un pārmeta, ka es viņu apturēju. Man šķita, ka tas ir rupjš un sliktas manieres, un biju sarūgtināts, kad nonācu birojā. Streihers jautāja, kas man ir, un es viņam visu izstāstīju. Viņš piezvanīja šoferim un lūdza, lai piezvana tramvaju uzņēmuma vadītājs. Pēc desmit minūtēm piezvanīja šoferis un viņam lika atsvaidzināt vadītāja manieres.

Man tiešām nav ko sliktu teikt par vīrieti, šodien runā, ka partijā daudziem viņš nepatika. Viņam bija savi trūkumi, un, tā kā viņš bija populārs, par viņu tika izplatītas daudzas baumas. Es vienmēr esmu domājis, vai varenie ebreji, kuriem joprojām bija dažu partijas ierēdņu ausis, izplata šīs baumas. Viņš bija ļoti labs priekšnieks. Es arī atceros, ka viņš izmantoja cietumniekus, lai strādātu savā saimniecībā. Adele man teica, ka viņš ir nonācis nepatikšanās, dodot viņiem brīvību. Viens bija no Francijas, un viņš ļāva viņam doties mājās, lai apmeklētu slimo māti.

Šo fotogrāfiju kopā ar citiem no Streičera lauku muižas nozaga amerikāņu karavīrs. Tie tika ierakstīti pagājušā gadsimta trīsdesmitajos gados.

Streihers pārliecinājās, ka par viņu ir labi aprūpēts, un ļāva viņam iet, kad vien viņš gribēja. Viņš saviem darbiniekiem, kā viņš tos sauca, nodrošināja caurlaides braucieniem. Viens no viņiem devās uz vecu Rotenbergas klosteri, lai iegūtu īpašu alu. Tur viņi satika vērīgu policistu, kurš bija sarūgtināts, ka ieslodzītie skraida kā atvaļinājumā. Viņš par to tika sodīts, bet viņam bija vienalga, jo viņš nebija nežēlīgs. Dažreiz viņi atnāca uz avīzi tīrīt un veikt apkopi, tad mēs ar viņiem pusdienojām. Dažas meitenes bija algotas strādnieces no Austrumiem un ļoti populāras.

Jūs minējāt, ka partijas amatpersonām viņš nepatika, ko es dzirdēju. Vai varat komentēt?

Ērihs: Jā, kā zināms, viņš iekļuva nepatikšanās, jo cēla gaismā nedarbus, ko redzēja citos. Bet viņš dzīvoja stikla mājā, un, kad viņš uzbruka valdības sliktajiem puišiem, viņi devās viņam pakaļ. Atceros, ka 1938. gada novembra nemieru laikā [tā

ar nosaukumu "Kristallnacht"] aplaudēja uzbrukumiem un sacīja, ka tas ir pamatots sašutums. Vēlāk viņš apsūdzēja citus nemieru veicināšanā, kas kaitēja Vācijas tēlam, un tad viņi ērti norādīja, ka viņš tos ir veicinājis. Tas bija apkaunojoši viņa dēliem.

Es dzirdēju, ka viņš sastrīdējās arī ar reihsministru Gēringu. Gērings bija bagāts aristokrāts, kuram bija daudz draugu ebreju, un viņam nepatika redzēt viņus diskreditētus. Viņš uzbruka Streiheram, un šie uzbrukumi tika atgriezti. Gērings vienmēr bija priekšplānā, kad runa bija par jaunām lietām Reihā. Viņš apmeklēja slimnīcas gadatirgu, kad Streihers ieteica viņam nedabiski dzemdēt savu meitu pēc jaunas tehnoloģijas ieraudzīšanas. Tas Gēringu saniknoja, un viņš mēģināja slēgt laikrakstu.

Streihera kādreizējā fermā Fīrtā (Pleikershof), kas tagad kalpo kā lauksaimniecību. Fotogrāfija uzņemta 1946. gadā ASV Reparācijas misijas Poliju bija ASV vēstnieks Sabiedroto Reparāciju komitejā no 1945. komiteja, kas novērtēja reparācijas, ko ass lielvaras

Viņam bija arī sliktais ieradums Jūliusa apmācības vieta ebreju strīdos par laikā. iejaukties, un viņa nostāja pret Edvīnu līdz 1947. gadam (tā, kas tika izmantota, lai saprastu savu viedokli, varēja atļauties maksāt uzvarētājiem). kā rezultātā dažkārt abas puses dusmojas uz viņu par iejaukšanos. Šo problēmu dēļ viņš tika atlaists no vadošā amata partijā un iecelts laikraksta vadībā. Pēc tam viņš kļuva noslēgtāks un, kad 1943. gadā nomira viņa sieva, viņš palika savā saimniecībā. Pēc tam viņš arvien vairāk pieliecās Adelei, kurai nebija nekas pretī, jo viņa bija ļoti gādīga persona un viņas būtība bija dziedēt sāpes.

Es vienmēr esmu domājis par Kristallnacht. Ko tu atceries un vai Streihers tevi atbalstīja?

Ēriks: Jā un nē. Sākumā viņš apsveica nemierus, sakot, ka ienīst to, ko ir izdarījuši ebreji, taču viņš arī nevēlējās sliktu presi Hitleram un nacismam. Viņš vainoja partijas amatpersonu slinkumu, ka viņi nerīkojās pietiekami ātri, lai apturētu nemierus. Šeit Nirnbergā tika nodedzinātas ebreju sinagogas, kā arī daži ebreju veikali, un ebrejiem, kas pretojās pūlim, tika uzbrukts, daži tika nogalināti. Tomēr es vēlos jums pastāstīt, kā tas radās, jo tajā ir daudz vairāk, nekā šķiet. Kopš nacistu partijas pirmsākumiem vieglu mērķu nogalināšana bija viņu ienaidnieku taktika. Kā pierādījumu tam Minhenē tika glabāta liela mocekļu grāmata. Tiklīdz fīrers tika ievēlēts, ebreji citās valstīs pieteica karu un sāka slepkavot mūsu ierēdņus, un tas notika biežāk, nekā laikraksti vēlas atzīt. Pat Vācijā 1933. gadā notika slepkavības, lai gan Hitlers mēģināja rast risinājumus ar cionistiem.

ERNSTS EDUARDS Vom RATH (1909-1938). Vācu diplomāts. Rāta līķis Parīzes slimnīcā pēc tam, kad Heršels Grinšpans viņu nāvējoši nošāva 1938. gada novembrī.

Pēdējais piliens pienāca 1938. gada novembrī, kad Rāts [vācu diplomāts Francijā] tika noslepkavots, un viņš bija slavens, tāpēc tas daudzus sarūgtināja. Prese centās no tā neizdarīt lielu lietu, taču šo rīcību nevarēja noniecināt, jo viņa slepkava atkal bija ebrejs. Šis notika

vienā no ballītes svētākajām dienām. Daudzi studenti, esošie un bijušie SA vīri un civiliedzīvotāji sāka celties un uzbrukt visam ebrejam. Vēlāk ebreji tika arestēti par antihitlerisku grafiti. Viņi gleznoja uz ielas vai uz sienām, tāpēc viņi bija spiesti notīrīt netīrumus. Tagad viņi rāda fotogrāfijas kā pierādījumu vajāšanai.

Varu apstiprināt, ka redzēju to pūli šeit Nirnbergā, kas tur karājās. Viņi saka, ka kļuvuši dusmīgāki, jo vairāk viņi klīda apkārt. Vēlāk, kad es paskatījos ārā pa logu, es redzēju dūmus, kas nāk no sinagogas, un sapratu, ka viņi to ir aizdedzinājuši.

Pareizticīgo sinagogas drupas Essenweinstraßē, Fērtā pēc plkst. "Kristāla nakts"

Es dzirdēju, ka ieradās ugunsdzēsēji, bet viņi neko daudz nevarēja darīt. Streihers mūs aicināja uzņēmumā, lai rakstītu par to rakstus, taču arī viņu saniknoja šis akla dusmu uzplaiksnījums. Viņš uzskatīja, ka ir nepieciešama rūpīgāka un disciplinētāka pieeja, lai ebrejus izvestu no pilsētas. Es zinu, ka viņš pavēlēja nojaukt sinagogu; Es domāju, ka viņa pārkāpa zonējuma noteikumus vai kaut ko citu. Viņš to izmantoja kā piemēru viņu varas sagraušanai.
Vācijas ebreji redzēja savas taisnās dusmas uz ebreju teroristiem, un kurš gan varētu aizmirst viņu marksisma aizstāvību?

Jūsu valstī Japānas pilsoņiem ir nācies paciest naidu par notikumu, kuru viņi nav izraisījuši. Tas parāda, cik ļoti cilvēkus vajā kolektīvā vaina. Daži darbaspēka darbinieki nevarēja atšķirt abus. Jo īpaši viņa dēli uzstāja, lai tiktu publicēti raksti, kas aicināja pilnībā izņemt visus ebrejus no Reiha un visām kristīgajām valstīm. Dažiem nebija neviena "labā ebreja", un viņi visi bija jāpiespiež atgriezties valstīs, no kurām viņi nāca.

Ņemot to visu vērā, vai jūs ticat, ka holokausts ir noticis, un vai jūtaties par to atbildīgs?

Ērihs: Ar šo jautājumu mums jābūt uzmanīgiem, jo par to nav iespējams atklāti runāt. Es neko nezināju par to, kas notiek nometnēs. Streihers to nekad nepieminēja, un mēs runājām tikai par vēlmi, lai ebreji tiktu aizvesti atpakaļ uz austrumiem, no kurienes viņi nāca. Es zinu, ka ebrejus deportēja no visas Eiropas, tas nebija slēpts, un mums tika teikts tikai tas, ka viņus sūta uz austrumiem, lai viņus pārmitinātu.

Atkal ne visi ebreji tika izraidīti; ja viņi kalpoja impērijai vai bija apolitiski, vai bija precējušies ar kristieti, viņi palika vieni.

No sarunām ar cilvēkiem, kas bija iesaistīti pēc kara, izriet, ka plāns bija atvest ebrejus uz Krieviju un pārvietot tos. Man bija draugs, kurš strādāja SS birojā, kurš vadīja šo darbību. Viņš pat teica, ka daudziem tika samaksāts par pārcelšanos uz Palestīnu. Bagātie, kurus meklēja kā uzurpatorus un zagļus, gāja viņiem pakaļ

Tauentzien Girls (zemākās klases prostitūtas) Veimārā Berlīnē, 1920.

Ameriku un Lielbritāniju un kūdīja pret Hitleru no savas jaunās dzimtenes drošības. Man nav sirdsapziņas pārmetumu, mēs esam stāstījuši patiesību par šo cilvēku stāstu, cik vien labi varam. Viņi ieradās mūsu zemē, sakrāja milzīgu bagātību un pēc tam uzsāka karu pret mums, uzspiežot mums savu dzīvesveidu.

Ikreiz, kad notika sanāksme, lai ierobežotu tiesības vai piešķirtu īpašas privilēģijas kādai neskaidrai grupai, ebreji vienmēr stāvēja aiz tās. Viņi cīnījās par dzimumu perversiju un vilināja precētas sievietes, izmantoja viņas un pēc tam izmeta kā vecu lupatu. Veimāras periodā, ko dēvē par ebreju laikmetu, pašnāvību skaits strauji pieauga, jo sievietes tika apreibinātas ar narkotikām, izmantotas seksam, ļaunprātīgi izmantotas un pārdotas, un vīrieši bija bezspēcīgi, lai to apturētu, jo stingri likumi padarīja runu pret ebrejiem par noziegumu.

Gandrīz vienmēr tā ir bijusi ebreju seja vai vārds aiz tādiem noziegumiem kā kontrabanda, narkotikas, organizētā noziedzība, sadistisks The Spider: Šis mākslas darbs rotāja Der Stürmer 1935. gada jūnija numura vāku. Attēla aprakstā bija teikts: sekss, homoseksualitāte, bērnu pornogrāfija, "daudzi upuri iestrēguši tīklā. Tverts glaimojošos toņos. Izplest krāpšanas, kukuļošanas un šantāžas liekulības tīklu . Jūs atbrīvojāt vācu jaunatni. "glaimojošs", "glaimojošs", "solījums" un "glādzis". iesaistīti dēļ arī pamanīsit, ka dažos tīmekļa virzienos ir vārdi viņiem. Viņi bija niecīga minoritāte, taču viņi veica lielāko daļu šo darbību. Es sapratu cilvēku dusmas, kad viņi to redzēja, un man bija prieks, ka varu palīdzēt vairāk cilvēku apzināties šīs briesmas. To, kas ar viņiem notika, es nenovēlu nevienam, bet viņu naidīgie vadītāji to izraisīja, aicinot uz karu, kas ebreju finansistiem vēsturiski ir bijis ļoti labs. Viņi uzsāka svēto karu pret mums un uzvarēja.

Mani sadusmo, ka šie cilvēki nāca pie mums, baroja mūs, izmantoja mūs, un, kad mēs viņus sodījām un atklājām, viņi sāka karu, lai iznīcinātu to, ko viņi ienīda.
Viņi izraisīja tūkstošiem savu cilvēku nāvi un pēc tam vainoja mūs, veidojot stāstus par nogalināšanas rūpnīcām un masu slepkavībām. Tāpēc viņi mums atriebās, izmantojot mūsu pašu rasu radiniekus.

Kas ar tevi notika kara laikā?

Ērihs: Es nostrādāju laikrakstā līdz beigām. Tas bija ļoti labs darbs ar daudzām priekšrocībām. Biju atbrīvots no militārā dienesta, jo man bija sirds trokšņi. Es paliku Fērtā, kas tika pasargāta no smagiem bombardēšanas reidiem, jo tur joprojām dzīvoja daudzi ebreji. 1940. gadā mēs tikām sabojāti, un kara laikā notika vēl daži uzbrukumi lidlaukam un tuvējām rūpnīcām. Situācija kļuva slikta līdz 1944. gadam, kad sabiedrotie uzbruka visam, ko varēja.

Darba apstākļi man bija ļoti labi. Tiklīdz problēma tika atrisināta, mums tika dots laiks, lai atgūtu. Es satiku skaistu sekretāri un uzsāku attiecības 1940. gadā. 1943. gadā mēs apprecējāmies, un Streihers mūs uz divām nedēļām nosūtīja medusmēnesī uz Biaricu. Tas ietvēra naudu pārtikai un ekstras, un mēs bijām par to ļoti pateicīgi.

Manas sievas brālis dienēja pretgaisa baterijā šeit, Nirnbergā. Mēs varējām dzirdēt, kā viņa ieroči nepārtraukti šauj gaisa uzlidojumu laikā. Nirnbergā regulāri atskanēja trauksmes signāli, kas bieži traucēja mūsu darbu un dažkārt izraisīja nevajadzīgu nāvi, jo cilvēki sāka noraidīt trauksmes signālus kā nepiederošus mums. Tuvojoties beigām, mēs pārtraucām ražošanu, manuprāt, 45. gada sākumā un aizbēgām pie drauga Haroldsburgā. Stīgas

Izpostītā Nirnberga

Šo iznīcinātās Nirnbergas krāsaino attēlu uzņēma amerikāņu fotogrāfs Rejs D'Addario 1946. gada vasarā, vairāk nekā gadu pēc karadarbības beigām Nirnbergā. Tajā skaidri redzamas uzlidojumu radītās brūces. Standartdarbos no 1941. līdz 1945. gadam fiksēts 41 uzbrukums no gaisa.

novēlēja mums labu, un es atceros, ka viņš bija ļoti fatālistisks un teica, ka viņam viss ir beidzies, un viņš gatavojas satikt ienaidnieku.

Tā bija pēdējā reize, kad es viņu redzēju. Viņš bija ceļā atpakaļ uz fermu kopā ar saviem dēliem Adeli un vienu no ukrainietēm. Arī mums tas bija beidzies. Sabiedrotie piespieda visus pierādīt, ko viņi ir izdarījuši kara laikā. Es parādīju savu atbrīvojuma sertifikātu un teicu, ka sprādzienā esmu pazaudējis citus dokumentus un esmu vienkāršs printeris. Man nebija vēlēšanās doties uz kādu no sabiedroto nometnēm. Lasīju, ka vēlāk bija problēmas ar ebreju aizsargiem, kas sit vāciešus, un visādām atriebības akcijām.

Man bija riebums pret tribunāliem un domāju, ka tie ir farss. Vācija ieguva vairāk mocekļu mūsu ticības nākotnei. Kādu dienu pasaule uzzinās, ka viņi nomira nevainīgi un bija ebreju naida upuri.

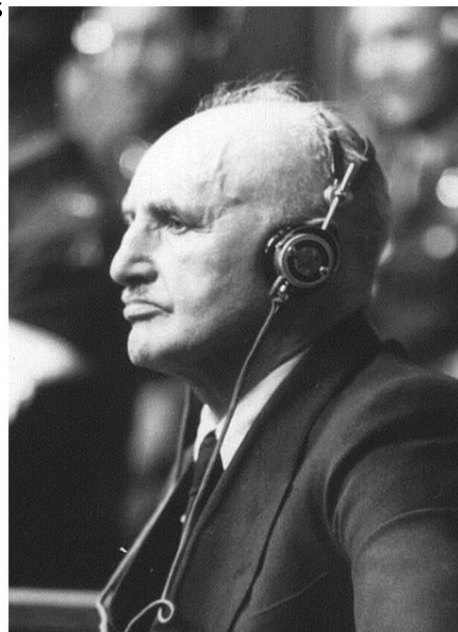
Uzbrucējs

Jūlijs Streihers

Fīrers ir dzīvs

Fīrers nav miris! Viņš dzīvo tālāk, radot savu dievbijīgo garu. Viņa pārdzīvos to cilvēku dzīvības, kuriem liktenis bija nolemts nesaprast fīreru, kamēr viņš bija dzīvs. Viņi nogrims kapā un tiks aizmirsti. Bet vadoņa gars atstās iespaidu uz nākotni un kļūs par savas paverdzinātās tautas un pieviltās cilvēces atpestītāju.

Jūlijs Streihers — Politiskā testamenta (1945)

1946. gada 1. oktobrī Jūliusam Streiheram vainīga sprieduma veidā tika paziņots, ka kara ienaidnieki nolēmuši viņu nogalināt. 1946. gada 16. oktobrī Nirnbergā notika tiesas slepkavība, pakarot. ASV okupācijas spēki viņa pelnus izkaisīja Vencbahā. Viņa pēdējie vārdi bija: "Heil Hitler! Tas ir iet mans Purimas festivāls 1946. Es pie Dieva. Boļševiki kādu dienu pakārs arī tevi.